

ВАРТОВА БАШТА

І Вістник
Присутности Христа

“СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?”

Ісаї 21:11

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
Wartowa Basbta (Ukrainian Edition) Monthly

VOL. LXII МІСЯЧНИК № 4

Квітень, (April) 1933

ЗМІСТ

“Празник Єгови”	51
Пасха	54
Угода через закон	54
“На мій спомин”	55
Чаша	56
Хто може брати участь	57
“Сповніться в царстві”	58
Його люба благість	59
Лукаві	60
Пророчня	60
Само-важність	62
Славлять Єгову	62
Сховок	63
Молитва	63
Небезпека	63
Питання до студії	64

© WTB & TS

Ви
Свідки
у мене,
що Я-БОГ,
говорить ЄГОВА
Іса. 43:12

Published Monthly By
WATCH TOWEK BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street - Brooklyn, N. Y., U. S. A.
OFFICERS

J. F. RUTHERFORD President W. E. VAN AMBCRCH Secretary

“Діти твої навчатиме сам Господь, і великий мир і гаразд буде проміж синами твоїми”. – Ісаї 54:13

СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО УЧИТЬ

ЩО ЄГОВА є єдиний правдивий Бог, перебуваючий од віків до віків, Сотворитель неба й землі, Датель життя для усіх сотворінь; що Льюгос був початком Його творива й активним слугою в творенні всіх річей; що той Льюгос тепер Господь Ісус Христос у славі, одягнений у всяку силу на небі й на землі, і тепер є головним виконавчим Чиновником замірів Бога Єгови.

ЩО БОГ створив землю для чоловіка, сотворив совершенного чоловіка для землі і поставив його на ній; що чоловік добровільно переступив Божий закон і був засуджений на смерть; що задля Адамовою гріха всі люди родяться грішниками і без права до життя.

ЩО ІСУС стався чоловіком, і чоловік Ісус перетерпів смерть, щоби набути викупну ціну для всього роду людського; що Бог воскресив Ісуса до Божественної природи й виславив Його понад усякі творива й понад усі імена і одягнув Його у всяку силу і владу.

ЩО ОРГАНІЗАЦІЯ ЄГОВИ називається Сион, і що Ісус Христос є Головою її і правильним царем світа; що помазані й вірні послідувателі Ісуса Христа – се діти Сиону, члени Єгової організації і Його свідки, котрих задача й привилей є свідкувати про найвищість Єгови, голосити про Його заміри взглядом людства, про які научає Біблія, й нести овочі царства всім, що бажають слухати.

ЩО СВІТ скінчився й Єгова посадив Господа Ісуса Христа на престолі влади, котрий скинув Сатану з неба й зачав установляти Боже царство на землі.

ЩО ПОМІЧ і благословенства для народів землі можуть прийти лише через царство Єгови від владою Христа, котре то царство вже тепер зачалось; що незадовго Господь знищить сатанську організацію і установить справедливість на землі, і що в тім царстві всі, що будуть послухати справедливого закону, будуть привернені і будуть жити вічно на землі.

МІСІЯ (ЖУРНАЛА)

Сей журнал виходить в тій цілі, щоби помочи людям пізнати Бога Єгову і Його заміри, як про се научає Біблія. Він містить в собі науку Святого Письма для помочи свідків Єгови. Він уможливує систематичне студювання Біблії для всіх своїх читачів і старається о іншу літературу, яко поміч в таких студіях. Він поміщує відповідний матеріал для проповідування через радіо і для інших знарядів публичного научення з Святого Письма.

Він точно тримається Біблії, яко авторитету своєї науки. Він цілковито вільний й відділений від усіх партій, сект або світських організацій. Він цілковито і безвиімково стоїть на стороні царства Бога Єгови під правлінням Христа, Його любого Царя. Він не прибирає догматичної міни, а радше заохочує до уважно і критичного розслідування свого змісту в світлі св. Письма. Він не мішається в жадні суперечности, ані його сторінки не отворені для персональних справ.

Річна передплата

Річна передплата в Злучених Державах виносить \$ 1,00, в Канаді й в інших краях \$ 1.50; в Великій Британії, Австралії і в Полудневій Африці 7 ш. Передплату в Злучених Державах треба вислати через поштової переказ, експрес ордер, або банківий переказ. В Канаді, Англії, Полудневій Африці і Австралії, передплату треба вислати до відділу в тім краю. З інших країв можна вислати передплату до бюро в Брукліні, але лише через міжнародний поштової переказ.

Заграничні Бюро

British 34 Craven Terrace. London. V, 2. Encland
Canadian 40 Irwin Avenue, Toronto, Ontario, Canada
Australasian . 7 Beresford Bond. Strathfield, N. S. W., Australia
South African Boston House. Cape Town, South Africa

Просимо в кождім случаю адресувати на ім'я Товариства

(Сей журнал виходить на кількох мовах.)

Для бідних, що не можуть передплатити сей журнал, а щиро бажають його читати, вислаємо даром, если о се попросять. Ми радісно бажаємо помочи таким потребуємим, але після поштової регули, вони мусять прислати письменною апликацією кожного року.

Увага для передплатників: Посвідку за отриману передплату, чи то нову чи то відновлену, ми не вислаємо, хіба що о се попроситься. Змінення адреси для тих, що повідомлять, робимо в протязі одного місяця. Один місяць перед скінченням передплати ми вислаємо карточку-повідомлення в журналі.

Yearly subscription price. \$1.00: Canada and foreign. \$1.50.

Entered as second-class matter July 9. 1924. at the post office at Brooklyn, N. V., under the Act of March 3. 1879.

“КРИЗА” (The Crisis)

“Вартова Башта” має велику приємність у виголошуванні нової англійської книжечки. “Кріза” (The Crisis) є найновіша книжечка брата Рутерфорда. В сій книжечці міститься промова “Чи американське правительство зможе встояти?”, як рівно ж і промова, “Свідки Єгови: Чому переслідувані?” Ся книжечка не лише дає людям пізнати через яке средство вони будуть спасенні, але вона також дає їм нагоду стати по стороні Бога або по стороні Диявола і його організації. Се дійсно чудова книжечка. В додатку до сих двох промов, ся книжечка також містить промову “Любов”, котра представляє те питання так ясно, що не лишається місця для сумніву. Лупки сьї книжечки розвешляють серця посвячених, здивують всіх людей і збудять страх в серцях ворога, диявольської організації, коли Господня армія вирушає до побідоносної акції. Всесвітнє розношення сьї книжечки зачнеється квітня 8 до 16, під час останкового періоду подяки. Всі будуть раді брати участь в розношенню сьї важної вістки володарям і людям.

“КРИЗА” В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ

Повисше згадана книжечка вже вийшла в українській мові. Ся книжечка є найгарніша книжечка, яка коли була видана в українській мові. Всі свідки, котрі можуть говорити по українськи, повинні сей час замовити велике число сих чудових книжечок і наскільки лише можливо розносити їх всім українським людям, щоб вони могли довідатися о вістці, котра міститься в ній, тому що та вістка є найважливішою всім людям. Всі збори повинні мати достарчаюче число сих книжечок, так, щоб всі браття, котрі бажають брати участь в доручуванню свідцтва з сьєю книжечкою, могли се робити, а головно під час останкового періоду подяки, квітня 8–16, і на скільки буде можливо по сім спеціальним періоді. Нехай всі люди знають, що час на цілковите оправдання ім'я Єгови вже прийшов! Задля інформації всіх принумераторів “Вартової Башти”, тут повідомляємо, що ся книжечку “Кріза” можна набути за 5ц, а если бажаєте рознести своїм сусідам і приятелям, щоб і вони могли довідатися о тій важній вістці, можете набути 26 примірників за 1 дол.

ВАРТОВА БАШТА

І ВІСТНИК ПРИСУТНОСТИ ХРИСТА

VOL. LIV

Квітень, 1933

№ 4

“ПРАЗНИК ЄГОВИ”

“І буде вам день сей про спомин, і святкуватимете празник Єгови”. – 2 Мойсея 12:14, А. П. В.

ІМ'Я ЄГОВИ постійно возвеличується в умах і серцях Його помазаного останка на землі тим, що Він постійно відкриває їм велику важність свого ім'я. Колись ми вірили, що головна ціль задля котрої пасха була установлена в Єгипті і обходження сієї пасхи Ісусом Христом, і установлення і обходження спомину смерти Ісуса Христа, була, щоби возвеличити важність жертви викупу, визволення членів тіла Христа, і остаточне визволення всіх послужних з роду людського із неволі гріха й смерті. Сі правди є на місці, але найголовніша правда показана через пасху є: Оправдання імени Єгови. Головна ціль, задля котрої Мойсей був посланий до Єгипту, була оправдання імени Єгови. (2 Самуїла 7:23) Усі дорожні науки Писання відносно жертви викупу, вибрання й визволення церкви і визволення й благословення роду людського, є другорядні з порівнянням з оправданням імени Всевишнього. Єгова велів своєму пророкові написати у своїм слові виразне заявлення, що всі сотворіння будуть знати, що Він Всемогучий Бог. Упадок володаря Єгипту було прообразом упадку організації Сатани; і се Єгова спричинив, щоби “знали, що ти, котрого ім'я Господь, один єси найвищий над цілою землею”. – Псальма 83:18

2 І знову прийшов рік, у котрім помазанники Єгови мають великий привилей обходити празник спомину. Се є вельми інтєресно завважати, що як раз дев'ятнадцять сот літ тому Ісус обходив останну пасху спомину і тепер, в сім 1933 році, останок має привилей обходити се свято. Ми будемо мати ще більше оцінення привилею сього року чим коли вперед, тому що ми можемо тепер ясніше бачити, що цілковите оправдання імени Єгови вже приближилось. Господь Єгова є силою і піснею останка. Сей то день Єгова сотворив для оправдання свого імени, і в котрім то дню Він поступить вперед із своєю справою; і Його останок буде обходити сей празник з урочистістю і з великою радістю. – Ісаї 12:4

3 Ім'я Єгови – се найбільша пам'ятка яка коли була дана людям на землі. “Се ім'я моє на віки, і се моя пам'ять від роду та й до роду”. (2 Мойсея 3:15) Єгова умисно послав ангела з неба, щоби він проголосив його ім'я людям. Те ім'я було прого-

лошене із чудом зробленого огня, котрий обняв корч у пустині, але котрий не згорів на попіл. (2 Мойсея 3:2–5) Сі обставини були дуже відповідні на той случай, тому що те ім'я було Того, котрий – “поломя жерущє, Бог ревнивий!” (5 Мойсея 4:24) Перед тим святим і пам'ятним ім'ям навіть найбільше гордий й сильний володар, фараон, представитель Сатани, мусів впокорений признати, що Єгова – се ім'я ВСЕМОГУЧОГО і котрого слово є найвищою властю і котрого не можна побідити ані спротивитися успішно. Перше проголошення того ім'я спричинило обставини, котрі вимагали раннього оправдання Його. Цілковите оправдання того пам'ятного ім'я незадовго спричинить вічну любов до Нього в пам'яті тих, що будуть жити. “Єгово, ім'я твоє вічне; Єгово, пам'ять твоя з роду в рід”. – Псальма 135:13, А. П. В.

4 Єгова не лише дав своє ім'я на спомин, але також дав своїм людям особистий день на обходження його. Се був той день у котрім Його ім'я було вивисшене і коли то доказ був даний поза всякі суперечности, що Його ім'я значить те, що воно виражує. Установляючи той день, Господь Бог сказав до Мойсея: “І буде вам день сей про спомин, і святкуватимете свято Господеві; як установу вічну святкуватимете в родах ваших”. (2 Мойсея 12:14) Століття по Мойсейові той самий день зазначив дальше оправдання Єгови через Його єдинородного і любого сина, Ісуса Христа; отже син Божий присудив, що той день повинні обходити Його послідувателі яко пам'ятний день. В той день здавалось, що сили темряви і злоби побідили; але в дійсности вони не побідили, бо Чоловік, котрого Єгова умисно вислав на землю яко відповідь на визов Сатани, доказав свою невинність до свого Отця і Бога, хотя й здавалось, що Бог убив Його і Він був приневолений закричати: “Боже мій, Боже мій, чом мене покинув єси?” Та помимо того, що так виглядало, слово Єгови було оправдане. Отже і не дивно, що противник Єгови, хвалько Сатана, натхнув своїх земних слуг, щоби вони запечатали гріб Ісуса печаткою управителя і поставили там військову сторожу, щоби, если можливо, не допустити до пробудження назад до життя із смерті

святого сина Божого за Його вірність і любов. Та піднесення Ісуса зі смерті було дальшим оправданням імені Єгови.

5 Той лояльний син Божий любив те чудове ім'я свого Отця. Отже коли Він був на землі яко чоловік, народжений під законом, котрий Його Отець установив з жидами в Єгипті в часі першої пасхи, Ісус з любови обходив сю пам'ятку і сим самим чтив ім'я свого Отця. Коли прийшов вечір на чотирнадцятого Нісана, “при заході сонця”, і Ісус й Його ученики зібрались у місті, котрому Господь Бог дав своє ім'я. (5 Мойсея 16: 6) Вони прийшли там і в послушенстві до Божого закону обходити “празник Господеві”. “Пішовши ж знайшли, як сказав їм, і приготували пасху. І, як настала година, сів Він, й дванадцять апостолів з Ним. І рече до них: Бажаннем забажав я сю пасху їсти з вами, перш ніж прийму муки; глаголю бо вам: Що більш не їстиму її, доки сповниться в царстві Божому. І, взявши чашу, й отдавши хвалу, рече: Прийміть се та поділіть собі: глаголю бо вам: Що не питиму вже від плоду виноградного, доки царство Боже прийде”. (Луки 22:13–18) Ось так вони їли пасху яко пам'ятку імені Єгови і Ісус установив спомин своєї власної смерті із вірності до ім'я свого Отця, і виглядав царства, котре цілковито оправдає Його ім'я. Сей вже самий факт, що там було вино в той час для ужиття, показує, що спожита пасха не була okazією смутку, а побожною втіхою і радістю серця; бо вино се те, що веселить серце. – Псалма 104:15

6 Даючи символи нового спомину Ісус сказав: “Се чиніть на мій спомин”. (Луки 22:19) Приказуючи се, Ісус не відбирав ані не шукав відобразити слави й чести і поклонення від Єгови; Він не навчав своїх учеників, щоби звернути на себе всю увагу і признання при сім новим спомині. Він тут відноситься лише до символів і їх значіння. Тут на сім празнику пасхальний агнець і оприсноки звертали їх ум і думки назад п'ятнадцять сот літ до Мойсея й до пасхального агня, котрий був заколений замість Мойсея, щоби жиди могли бути викуплені й визволені із неволі єгипецької, і щоби там Єгова міг прославити своє ім'я. Се був час, коли Божа справа була здушена до землі, позаяк Його вибрані люди були в неволі під тяжкою, жорстокою і примушеною працею, і коли правдиве почитання Бога їх отців майже пропало. Єгова відносився до тих обставин, коли Він сказав до Езекиїла (20: 5–7): “Так говорить Господь Бог: Того часу, як вибрав я Ізраїля, зняв я руку мою, кленучись перед потомками дому Якового, й об'явив їм себе в Єгипті, і зняв руку мою й сказав їм: Я – Господь, Бог ваш! Того ж часу зняв я так само руку мою та й закликав, що виведу їх із Єгипту в землю, що вигледів про них, – в землю, теку

щу молоком та медом, красу між усіма землями. Та й сказав їм: Повідкидайте кожен гидоти від очей ваших і не поганьтесь ідолами єгипецькими: Я – Господь, Бог ваш!” В той самий час віра у Всемогучого була дуже мала, і тому велика віра Мойсея зробила його визначною особою між усіма його братами. “Вірою зробив пасху і пролитте крови, щоби губитель первороджених не займав їх”. – Жидів 11:28

7 Ось серед таких обставин Всемогучий Бог через свого представителя пішов до Єгипту зробити для себе ім'я, щоби люди знали правду і пізнали, хто є Володарем вселенної і хто є великий Датель і Охоронитель і Відновитель життя. Мойсей вже був перед тим показав свою віру до Бога, яка рахується чоловікові за праведність. “Вірою Мойсей, будучи великим, відкріся зватися сином дочки фараонової, а лучче зволив страдати з людьми Божими, ніж дізнавати дочасної розкоші гріха, більшим багацтвом над єгипецькі скарби вважаючи наругу Христову; озираєсь бо на нагороду. Вірою покинув Єгипет, не боячись гніва царевого; устояв бо, яко такий, що Невидомого видить. Вірою зробив пасху і пролитте крови, щоби губитель первороджених не займав їх”. (Жидів 11:24–27) Отже Мойсей, будучи оправданий через віру, був ужитий Єговою яко тип на Христа, великого Оправдателя ім'я Божого і Визволителя людства. Тепер Господь замірив ужити скелясту гору Горєб яко тип царства Божого; отже Він вислав ангела свого промовляти й появитися Мойсею коло Горєб, “гори Божої”. До Мойсея Він сказав: “Як виведеш люди мої з Єгипту, помолитесь ви Богу під горою сією. І каже Мойсей до Бога: Ну, прийду оце до синів ізраїлевих і промовлю до них: Бог батьків наших прислав мене до вас, а вони скажуть мені: Яке ж ім'я йому? Що казатиму їм? І промовив Бог до Мойсея: Я ТОЙ, ХТО ЄСТЬ, (з боку в англійській Біблії стоїть: Я ЄСЬМ ТОМУ, ЩО ЄСЬМ, або Я БУДУ ТИМ, ЧИМ Я БУДУ). І рече Він: Так промовиш до синів ізраїлевих: Суций послав мене до вас. ... Так промовиш до синів ізраїлевих: Господь Бог отець ваших, Бог Авраамів, Бог Ізааків і Бог Яковів послав мене до вас. Се ім'я моє на віки, і се моя пам'ять від роду та й до роду”. – 2 Мойсея 3:12–15

8 В сих словах Господь Бог відкрив своє ім'я Мойсейові, котрим Мойсей мав оборонятися, і щоби Мойсей, котрий був оправданий через віру в Бога, міг утіти у те ім'я і знайти охорону в Його сильній твердині, і щоби він міг вивести своїх братів тоді в Єгипті у ту сильну твердиню, де б вони також могли бути безпечними. (Приповісті 18:10) Бог був об'явив себе Авраамові, Ісаакові і Якові, яко “Ель Шадай”, що значить Бог Всемогучий. (2 Мойсея 6:2,3) Очевидно, що

ім'я 'Ель Шадай" не перебувало з євреями перебуваючими в Єгипті, Його Всемогучість не об'являлась в їх користь від смерті Якова. Але Всемогучий Бог предсказав сі обставини гіркої неволі своїх людей. Поверх чотириста років перед тим Він сказав до Авраама: "І речено було до Авраама: Знаючи знай, що переселятись буде потомство в землю не свою, і підневолять його, і тіснитимуть його чотириста літ. Народові ж тому, що і йому будуть підневолені, дам присуд я, а потім і зийдуть геть із майном великим. ... У четвертому ж роді вернуться сюди". (1 Мойсея 15:13–16) Се було заявлення Єгового заміру зробити собі ім'я.

9 Пригнічені неволею майже до несвідомости, невольники євреї думали мало або й зовсім нічого про сей висказаний замір Всемогучого визволити їх. Отже Бог приказав Мойсейові сказати їм не що Всемогучий Бог післав його, а що СУЩИЙ, той що має замір, післав його до них. Если б вони питали його, то Мойсей мав відповісти, що Бог їх отців, котрого вони знали як Всемогучого Бога, стрінув його і призначив його; але розказуючи їм про ім'я Всемогучого Бога тепер, то Мойсей мав пояснити їм, що значить ім'я Бога для них і для їх добра. Його ім'я мало дати їм до зрозуміння, чого вони могли сподіватися від Бога, чи то добро чи зло, і який Його напрям до них був. Знаючи се, Бог приказав Мойсейові сказати їм, що Його ім'я було Я ЄСТЬ, або Єгова. Если євреї розуміли бодай по часті, що те незвичайне ім'я відносилось до Божих замірів взглядом Його сотворінь, тоді вони могли тішитись запевненням, що Всемогучий Бог тепер відкрив себе як Єгова, Бог заміру, і що тепер вони можуть сподіватися, що Він ужив своєї могучої сили сповнити свої заміри, які Він висказав перед тим їх отцям.

10 Однак се не було головно для них, що Всемогучий Бог звернув увагу на своє ім'я Єгова і указав на його важність. "Скільки бо перше написано, нам на науку написано, щоб через терпіння та утішенне (з) писання мали надію". (Римлян 15:4) Згідно із сим, сими роками, від коли Єгова післав великого позатипічного Мойсея, щоби Він прославив Його ім'я, від тоді те ім'я стало зрозумілим і знаним і славним для вірного Божого останка і вони прийшли до оцінення його надзвичайного значіння.

11 Від того часу, коли Він об'явив своє ім'я своєму пророкові Мойсейові, Всемогучий Бог зачав уживати до людей таких виразів як: "Так говорить Господь", або, "Так говорить Єгова". Бог ужив сього виразу перший раз, коли Мойсей (приготовлявсь йти до Єгипту яко Його представитель, кажучи: "Ти ж промовлятимеш до фараона: Тако глаголе Єгова: Мій син, мій первенець Ізраїль. І глаголю тобі: Відпусти си

на мого, щоб він служив мені". (2 Мойсея 4:22,23, А. П. В.) Слуга Божий мусів представити сю вість фараонові в таких словах, щоби фараон знав, що се не була вість від чоловіка але від Бога, і щоб фараон завважав висшість Єгови, і роздумував над сим поважно і чемно. В такий самий спосіб свідки Єгови нині доручують повідомлення Сатані і його слугам.

12 "Після сього ввійшов Мойсей із Ароном (яко бесідник за Мойсея) та й промовили йому: Так рече Господь, Бог Ізраїлів: Відпусти люди мої, щоб сотворили свято мені в степу. І каже фараон: Хто сей Єгова, щоб я послухав голосу його, та відпустив сини Ізраїлеві. Не знаю Єгови і не відпущу Ізраїля". (2 Мойсея 5:1,2, А. П. В.) Ось так той єгипецький фараон, як Диявол, котрого він представляв і котрого він почитав і служив, був перший чоловік на землі, котрий уперся і добровільно кинув зневагу на Боже ім'я. Той фараон говорив легковажно про "Єгову" наче б те ім'я було якогось нового бога, гіршого від єгипецьких богів; і тому він рішочо заявив, що він відмовляється знати Єгову. Помимо сієї безличної зневаги, Всемогучий Господь Бог зачав висказувати свій замір, що всі люди мають пізнати що Він – Єгова. Зараз перед післанням десять болючих пораз "на край Гама", Господь сказав до Мойсея (і се перший раз, що Він ужив такого виразу): "І прийму вас за нарід собі, і буду вам Богом, і зрозумісте, що я Господь, ваш Бог, що вас вивів із неволі єгипецької". (2 Мойсея 6:7) "І відатимуть єгиптяни, що я Господь, як простягну руку мою на Єгипет і виведу сини Ізраїлеві спроміж їх". – 2 Мойсея 7:5

13 Помимо так многих пораз зісланих на нього і на його людей, то фараон уперто затвердив своє серце проти знання; або проти тих доказів даних йому, що Єгова є Бог. Але чому Бог так довго терпів сотворінню, котре є мов трава? Тому, як се Єгова заявив, "щадив тебе, щоб на то, бі показати потугу мою, і щоб (мої свідки) ім'я моє проповідувано (проповідували) по всій землі". (2 Мойсея 9:16) Через цілий сей час фараон відмовився випустити Ізраїля, Єгового "первенця", і тому Єгова мав убити фараонового сина, його первенця, у десятій поразі на Єгипет. Щоби Він був оправданий оминуті ізраїльські дома і пощадити життя їх первенців, то Єгова научив Мойсея, що ізраїльтяни мали робити. Тепер, отримавши знання святого імени Єгови і отримавши повніше виrozumіння й оцінення того ім'я, ізраїльтяни, отримавши Божі інструкції через Мойсея, старалися сповнити їх щодо йоти і титли (буквально або точно). Так і члени останка Єгови тепер отримали виrozumіння того ім'я і вони мусять сповнити Його інструкції щодо букви і духа.

ПАСХА

14 “І рече Господь Мойсейові та Аронові у землі єгипецькій: Місяць сей (Абіб, Нісан) вам буде початок місяців, первий буде вам в місяцях року. Промовте до всієї громади синів ізраїлевих тако: У десятий день місяця сього братиме кожен ягня на сім'ю батька свого. Коли ж сім'я буде помала на ягня, нехай прийме до себе сусіда, близького до його домівки, по ліку душ. Кожен по їді своїй зложить лік на ягня. Ягня нехай буде без пороку, самчик одноліток; братимете його з овечат або з кіз. І держатимете його до чотирнадцятого дня того місяця і заколе його вся громада ізраїльська надвечір. І візмуть крові та й побризкають нею оба одвірки й пороги в домах, де їстимуть його. І їстимуть м'ясиво тієї ночі; спечене на огні їстимуть його з опрісноками, з гіркими зелами їстимуть його. Не їжте сироватого, ні звареного в воді, а спеченого на огні, голову його з ногами й з утробиною. І не зоставлятимете нічого до ранку, що ж зостанеться до ранку, спалити на огні. І їстимете його таким робом: боки ваші попідперезувані, обує ваше на ногах ваших, і палиці ваші в руках у вас; і їстимете його похапки. Пасха се Господня (Єгови. А. П. В.) Пройду бо по землі єгипецькій тієї ночі, та й повбиваю всякого первенця в землі єгипецькій, і людину й скотину, і над усяким богом єгипецьким сотворю суд, я Господь. І буде вам кров знаменнем по хатах, де будете. Бачивши кров мину вас, і не буде в вас погібелі як каратиму Єгипет. І буде вам день сей про спомин, і святкуватимете свято Господеві; як установу вічну, святкуватимете в родах ваших”. – 2 Мойсея 12:1–14

УГОДА ЧЕРЕЗ ЗАКОН

15 Се був перший закон, який Єгова положив на ізраїльський нарід. Отже се зазначає початок Божого закону угоди з ними. Бог тепер публично оголошений як Єгова, був автором тієї угоди і Він дав почин їй, коли Його вибраний нарід був ще з Єгипті, котрий був образом на світ Сатани. Се було 430 років потім, як Всемогучий Бог потвердив свою угоду з Авраамом відносно насіння, через котре Єгова мав благословити всі роди землі. Після Божого заміру, то много століть мусліо уплисти нім те насіння мало народитися. До того часу жиди були наклонені й виставлені на спокусу через переступства повпнені через інші народи під контролею Сатани. Задля безпеки і добра жидів, і щоб научити їх лекції головних засад, Бог Єгова, уживаючи посередника Мойсея, установив закон угоду. “Задля переступів додано його, доки прийде насінне, котрому обітувано; (і був він) уряджений через ангелів рукою посередника. Тим же

закон був нам учителем, (щоб привести нас) до Христа, щоб вірою нам оправдатись”. – (Галат 3:17,19,24) Іншого вибору не було для євреїв в Єгипті. Если вони хотіли, щоб їх первенці були минуві і щоб вони самі були викуплені з Єгипту і стались Божими людьми, то вони мусліли увійти в закон угоду. Се, що вони згодилися з приписами пасхи було знаком, що вони взяли на себе відвічальність тієї угоди через закон.

16 Та ніч чотирнадцятого дня першого місяця їх нового календаря була без сумніву святою okazією для євреїв, тому що життя їх первенців було загрожене. Однак сей серйозний случай не відобрав радости в шуканню безпеки і спасення для їх первенців під кровю агнця, і вони знали, що неволя в Єгипті мала скінчитися в прийдім ранку і що вони мали вийти як вільні люди Єгови. Без сумніву, що жиди мали добачити певну звязь між сим фактом, що їх первенці мали спастися від смерти, а між фактом, що смерть агнця мала взяти їх місце. Вони мусліли розуміти, що агнець не був рівною вагою із людським сотворінням, і тому той агнець був лише символом і стояв замість їх посередника Мойсея. Смерть агнця представляла або була ужита замість смерти Мойсея. Се правда, що Мойсей не був первенцем; Арон і його сестра Міріям були обидвоє старші чим Мойсей. (2 Мойсея 2:4; 1:7) Однак, яко праправнук Левія, Мойсей був Левітом. Бог приказав Мойсейові: “І мусиш узяти Левітів для мене, Господа, замість усіх первенців із синів ізраїлевих”. (4 Мойсея 3:41) Мойсей яко Левіт був тут заключений в сьому обміні, і тому він був ужитий і почислений яко первенець. Агнець представляв сю заміну, а Мойсей представляв Ісуса.

17 Мойсей, будучи оправданий вірою, був без хиби в очах Божих так як пасхальний агнець. Він самий під натхненням заявив, що він був типом на більшого пророка, котрий мав прийти, т. є., Ісуса Христа, Агнця Божого. (5 Мойсея 18:15) Хотя й закон, з початком пасхи, був установлений яко учитель, щоби привести їх до Христа, то однак вони тоді не могли оцінити цієї правди, що той пасхальний агнець був типом на більшого Мойсея, т. є., Ісуса Христа. Під ім'ям “Єгова” Бог зачав закон угоду. Отже послужні жиди убивши і зівши агнця в середині, за його кровю, в дійсности сим утекли в ім'я Єгови, їх Високу Вежу, задля безпеки радше чим задля прославлення проколеного агнця. Жиди мусліли розуміється пізнати Божого назначеного агнця і для чого він був ужитий. Дальше, та пасхальна вечера була “празником Єгови”. Се було свідоцтво для оправдання Його ім'я.

18 Первенці ізраїльські були перші задовжені Господеві тому, що вони головно були ті, за котрих смерть Агнця була принята після волі Бо-

жої. Отже, після справедливости, то сі первенці мали бути Божими особливими і викупленими людьми, на котрих Його ім'я було положено, і вони були людьми для Його ім'я. Се виразно показано в тім, що Бог від тоді числив первенців за своїх. В заміну за сих первенців, що спаслися в Єгипті, Він взяв покоління Левія не за своє насліддє, котре взаємно знайшло своє насліддє в Єгови. (4 Мойсея 3:12,13; 18:20) В сім случаю сі первенці представляють вірних членів тіла Христового, що є церква, "церква первородних, на небесах написаних". (Жидів 12:23) Первенці ізраїльські були задовжені до своїх отців за їх послухне виконання приписів пасхи. Се не значить, що позатипічні первенці залежать од віри й послушенства їх отців або інших за охоронення і спасення. Се показує, що справи всього Ізраїля були нерозлучно звязані із первенцями, і що ті первенці представляли весь нарід. Єсли би отці не були закололи агнця за своїх первенців, то вони були б поламали угоду зараз з початку, і їх первенці були б погинули і ніхто з Ізраїля не був би визволений з неволі й всі були б повмирили в Єгипті. Первенці і всі інші з народа мали одну і ту саму справу, отже весь нарід стався первенцем, як се Єгова сказав до фараона: "Мій син, мій первенець Ізраїль". (2 Мойсея 4:22) Той, що дійсно постарався і заколов правдивого Агнця за церкву первороднів, був Бог Єгова, небесний Отець, котрий дав Агнця Божого за гріхи світа. – Йоана 1:29

19 Те, що було зроблено з агнцем в Єгипті, представляло, що буде зроблено з "Божим Агнцем" Ісусом на землі серед позатипічного Єгипту, світа, у котрім Сатана, жорстокий фараон, гнобить людей Божих і опрокидає Єгову і визиває Його ім'я й силу; "Єгипет, де і Господь, наш розпятий". (Одкриття 11:8) Як і пасхальний агнець, Ісус був наче спечений на жарі огненних досвідчень до крайности, але затримав свою цілість, т. є., невинність аж до кінця. Як пасхальний агнець був спечений без зломання костей, так і Ісусова кість не була переломана, коли Він був розпятий на дереві. (2 Мойсея 12:46; Псальма 34:20; Йоана 19:31–36) Люди у світі, що тепер користають з Його смерти, мусять публично визнавати віру в Боже розпорядження відносно Його крові. Себто, так сказати, вони кроплять нею одвірки і поріг їх дому. Вони мусять кормити себе ним, і так зміцнити себе на вихід з диявольської організації. Жадного квасу–гріху не можна було затримати під час, коли вони споживають його. Гіркі наче зела досвідчення які вони переносять у сатанськiм світі не мають знеохотити їх, але повинні заострити їх оцінення вірности, невинности, безгрішности і заслугів "Божого Агнця", і повинні спричинити кормитись ним ще більше і зміцнити їх постанову, щоби затримати свою невинність взглядом

Бога. Лише в такий спосіб вони можуть тримати сильно їх угоду через жертву з Богом і дотримати її від почину аж до кінця. (Псальма 50:5) Вони мусять бути обрізані, але їх обрізання мусять бути "обрізання серця в душі а не в писанню". (Римлян 2:29) Будучи вірними аж до кінця, вони спасуться від смерти, яка впала на "первенців" організації Сатани, другої смерти. Смерть, через яку перейдуть вірні, із ласки Божої через Його Агнця, буде смерть жертви під угодою, і коли вони воскреснуть в першiм воскресенню, то над ними "друга смерть не буде мати сили". – Одкриття 20:6

20 В день пасхи Бог оправдав своє ім'я через се, що Він схоронив первенців під кровю, і вигубив первенців Єгипту і впокорив гордість і силу Єгипту і осудив його богів, щоби визволити свій вибраний нарід із першої сатанської сили, Єгипту. Тому Бог призначив, що той день має бути обходжений яко "пам'ятка" і яко "празник Єгови". (2 Мойсея 12:14) Сей день мав полишитися пам'ятним яко день оправдання і слави Божої, котрого ім'я Єгова.

"НА МІЙ СПОМИН"

21 В послушенстві і з любови до свого небесного Отця, Ісус обходив пасху спомину із своїми учениками. Зараз по тім Він установив спомин своєї смерти яко Агнця Божого для оправдання ім'я Єгови. Розуміючи значіння дня, Ісус не відбирав від Єгови, свого Отця, належної Йому слави й чести й подяки через се, що Він сказав до своїх вірних апостолів: "Робіть се на мій спомин". Він лише звертав їх ум на властивий напрям, не назад до першого пасхального агнця заколеного в Єгипті і до чоловіка Мойсея, котрого він представляв, але наперед на правдивий викуп Агнця, на себе. У покорі ума Він показував їм на важну і конечну часть, котру Він сповняв із волі Божої на оправдання імени Єгови. Сим чином Він помагав їм розуміти, як чудова була любов Єгови, як досконалий вираз Його несамолюбства в сім, що Він постарався о такого дорогоцінного Агнця, свого єдинородного сина. Бачучи сей непорівняний вираз любови, се порушує вірних до хвалення Єгови, кажучи: "Дяка ж Богові за невимовний дар Його". (2 Коринтян 9:15) Ісус був вірний й правдивий свідок відносно Божих слуг і розпоряджень, і тому Він не міг властиво не заключити себе в той образ. Єсли хтось любить і поклоняється і славить великого Єгову понад усе, той не може знехтувати і відкинути Божі розпорядження, а іменно, що Ісус є великим Чиновником Єгови, і що Він "дорога й правда й життя". Той не може триматися односторонно до минувшости, але мусять думати, вірувати й ділати згідно з Божим розпорядженням для теперішнього й будучого часу. Той мусять прийняти Його й кормитися Тим, о кого

Єгова постарався для стола великої пасхи. Єгова вибрав Ісуса як знаряд для оправдання свого ім'я; і тому се воля Бога Єгови, щоби творива читили й поклонялися Йому. – Жидів 1:6

22 Про вечеру першого спомину в євангелії від Луки читаємо так: “І, взявши хліб, та оддавши хвалу, переломив, і дав їм, глаголючи: Се єсть тіло моє, що за вас дається. Се чинить на мій спомин”. (Луки 22:19) Тому, що се був час пасхи, то лише опрісноки знаходилися для ужиття Ісуса згідно з приписами Єгови. Неприсутність квасу представляло чисте без гріха чоловіцтво Ісуса Христа, Його затриману совершенну невинність в тілі, хотя й Його тіло було поламлене в проклятий спосіб за гріхи інших. Ісус сказав: “Возьміть, їжте се (сей символ) тіло моє, ламлене за вас”. Ученики їли своїми устами буквальный прісний хліб, але та їда була лише символом більш важної їди, а іменно, кормленняся дорогими і життя–даючими заслугами Ісусового совершенного чоловіцтва зломаного як жертва, щоби осуджений рід людський міг отримати життя. Нема іншого способу для чоловіка щоб він міг отримати життя. (Дії ап. 4:12) Його попередні висказані слова кидають світло на значіння Його мови: “Я хліб живий, що з неба зійшов. Коли хто їсть сей хліб, житиме повік; а хліб, що я дам, се тіло моє, що я дам за життя світу”. (Йоана 6:51) Позаяк всі послідувателі Ісуса є з природи частю “світа” вони, як всі інші зі світа, мусять кормитися і бути підтримані заслугами життя Спасителя людства. Се, що Християни роблять, не лише в ночі пам'ятки, але через цілий рік їх подорожування тут в тілі. У своїм часі все людство, що отримає життя, буде споживати “Хліб життя”.

ЧАША

23 Із пасхального агнця, котрого євреї їли в Єгипті, була випущена кров. Віковична угода Бога з Нойом вимагала сього. “Тільки м'ясива з його кровю, душею, щоб не їли”. (1 Мойсея 9:4) Але на вечері спомину Ісус міг був ужити крові виноградини, і се Він зробив, щоб пояснити сю важну правду. “Так само й чашу після вечері, глаголючи: Ся чаша новий завіт у крові моїй, що за вас пролита буде”. (Луки 22:20) “Се робить, скільки раз пете, на мій спомин”. (1 Коринтян 11:25) Він дав сю чашу усім: “І взявши чашу, й оддавши хвалу, подав їм, глаголючи: Пийте з неї всі; се бо єсть кров моя нового завіту, що за многих проливається на оставленіє гріхів”. (Маттея 26:27,28) Ісус так сказав, знаючи, що закон Єгови говорить: “Бо в крові душа тіла, і призначив я її для жертівника, щоб роблено покуту за душі ваші; кров бо се, що чинить покуту за душу”. – 3 Мойсея 17:11

24 Ісусова кров є тим, що обмиває наші гріхи.

(Одкриття 1:5) Але тут на сім спомині Ісус представив свою кров як напиток, і Його вірні послідувателі, котрим уподобалось Отцю дати царство, мусять пити її. При спомині вино представляло кров Ісуса як основа, на котрій новий завіт або угода зроблена, і через котру оставляються гріхи Християнина і всім, що прийдуть під нову угоду. Але “пити” те вино представляло щось більше, чим оставлення гріхів. Се представляло смерть, із котрої є воскресення до повнішого життя.

25 До сього заключення можна прийти, коли взяти разом слова Єгови і Його Льогоса: “Проти людини, що їсть кров, поверну лице моє і викореню її зміж людей”. (3 Мойсея 17:10) Сей приказ проти пиття крові зазначає кару смерті. Але Ісус з повною гармонією волі Божої приказав своїм ученикам пити свою кров, під символом вина, і також в фігуральнім (образовім) змислі. Відносно фігурального пиття Він сказав: “Істино, істино глаголю вам: Як не їсте тіла си на чоловічого й не пете Його крові, не маєте життя в собі. Хто їсть тіло моє і пє мою кров, має життя вічне, і я воскрешу його останнього дня. Тіло моє справді єсть їжа, а кров моя справді єсть напиток. Хто їсть тіло моє і пє кров мою, в мені пробуває, а я в йому”. (Йоана 6:53–56) І так Ісус показує, що хто пє Його кров, той є в єдності з Ним, і той в єдності з Отцем, тому що Він і Отець – одно. Завважте також, що Ісус заявив що Він збудить таких останнього дня, отже показує, що “життя в собі” дістанеться перше по смерті, із котрої треба бути пробудженим знову, Його слова “життя в собі” показують, що Він дасть безсмертність, “вінець життя”, над котрим друга смерть не матиме власти. (Йоана 5:26; 1 Коринтян 15:53,54; Одкриття 2:10,11) Безсмертне життя дається лише тим, що кормляться Ісусом і пють Його кров.

26 Пролиття Ісусової крові принесло велике терпіння Йому. Павло каже: “Чаша благословення (представлена через чашу вина спомину), котру благословляємо, хіба не єсть общенне крові Христової? Хліб, що переломлюємо, хіба не єсть общенне тіла Христового?” (1 Коринтян 10:16) Отже пити Христову кров і прийняти її як часть себе, значить мати общенне з Христом у тім, що Його пролита кров принесла, т. є., терпіння аж до смерті. Та чаша містила в собі ограничену кількість вина і гарно представляла напиток, котрий Єгова велів і призначив лише для Ісуса і членів Його тіла пити. “Лучче бо, коли воля Божа, пострадати за добрі діла, аніж за діла лихі; тому що й Христос, щоби привести нас до Бога, один раз пострадав за гріхи наші. Праведник за неправедних, що був умертвлений по тілу, но ожив духом”. (1 Петра 3:17,18) “Вірне слово (отже котрого не можна відложити на бік): Коли бо ми з Ним умерли, то

з Ним і житимем.” (2 Тимотея 2:11,12) Ісусове терпіння й спосіб Його смерті прийшли задля Його постійної активності як “вірний й правдивий свідок” свого Отця Єгови. Отже Його вірні послідувачі не можуть в дійсності “пити Його кров”, хіба що вони знають спільність Його терпіння, будучи подібними до Його смерті; а се значить діяльність як вірних свідків і слуг Єгови аж до кінця, і то серед світа відчуженого від Бога. (Філіп'ян 3:10) Їх вірність в служенню як Єговові свідки стягає огонь ворога проти них. Свідки Єгови мусять сподіватися бути переслідуваними і терпіти так довго, як організація Сатани існує.

ХТО МОЖЕ БРАТИ УЧАСТЬ?

27 Лиш одинадцять вірних апостолів обходили перший спомин. Ісус не мав на увазі, що лише Його апостоли потім мали обходити спомин в день Його смерті, т. є., в той самий день старого спомину. Се правда, що після даної записки, то Він не говорив нічого їм про обходження спомину на наступаючі роки. Але Павло, пишучи до церкви Божої в Коринтян, отже до інших чим до дванадцяти апостолів Агнця, сказав: “Я бо прийняв від Господа, що й передав вам”; і тоді відноситься до обходження пам'ятки. (1 Коринтян 11:23–26) Хто ж тоді окрім апостолів міг робити і брати участь в спомині? Се важне, тому що приказ є даний обходити спомин тим, до кого він відноситься.

28 Згідно із сим Апостол Павло каже в своїм листі (1 Коринтян 10:16,17): “Чаша благословення, котру благословляємо, хіба не єсть общенне крові Христової? Хліб, що переломлюємо, хіба не єсть общенне тіла Христового? Бо один хліб, одно тіло, ми многі; всі бо від одного хліба причащасмося”. Апостол тут не називас вечерю спомину “причастією”, ані він не відноситься безпосередно до спомину й його символів; він відноситься до більших і дійсних річей, котрі є представлені через символи спомину і через брання участі в них. Сей аргумент Павла показує, що хто властиво їсть і п'є в спомині, той є одно в Христі, в однім тілі, неначе один хліб; отже всі такі мають спільність в певних звичайних річах для них, але котрі не є спільні для тих, що осторонь тіла Христового. Те, що вони мають спільне з Христом, то се спільність в роботі й в терпіннях Христа, разом з Ісусом і один з другим. Хто п'є кров Ісусову в символі при спомині, той повинен згідно із сим вірно дотримувати сей образ і пити кров Ісуса фігурально, а іменно, терпіти з Ним аж до смерті, дотримуючи єдності й невинності.

29 Вступ апостолового листа також показує, що його слова були звернені до “освячених в Ісусі

Христі, покликаними святими”. Отже вони є “покликані” до царства, і яко святі, вони є в лінії до нього. Се згадується з фактом, що при спомині Ісус сказав до учасників: “Ви ж пробували зо мною в спокусах моїх. І я завітую вам, як завітував мені Отець мій, царство, щоб їли й пили за столом моїм у царстві моєму, і сиділи на престолах, судячи дванадцять родів ізраїлевих”. (Луки 22:28–30) Отже ті, що властиво обходять пам'ятку, є покликані до угоди о царство, і котрі відповіли на той поклик і знаходяться в лінії до царства. Апостоли були покликані й відповіли на поклик, хотя й в той час вони не були помазані але Ісус запевнив, що вони були в лінії до царства. Ті, що брали участь в пасці в Єгипті не всі були первенцями, але лише один був в кождім домі; однак се не можна пояснити, що всякий хто каже, що він є в угоді з Богом, може брати участь в спомині, хотя й він не є в тілі Христа і в лінії до царства. Пасхальний спомин не був типом спомину вечері, яку установив Ісус; бо там не було крові до пиття, ні буквальної ані під символом вина.

30 Зараз перед тим, нім Павло відноситься до “чаші благословення” і до “хліба, що переломлюємо”, він наводить з історії тілесного Ізраїля про типічні случаї, як “бажання лихого”, “ідолослуження”, “перелюбування”, “спокушення Христа”, “нарікання”, а тоді додає: “Тим любі мої, втікайте від ідолського служення”. Пізніше знов додає: “Не можете чашу Господню пити і чашу бісовську, не можете трапезі Господній причащатися і трапезі бісовській”. (1 Коринтян 10:6–15,21) Тут Павло відноситься до більшої чаші і стола чим до літеральної чаші і стола при спомині. Єсли хтось роздільно п'є “правдиву чашу” і їсть з “правдивого стола”, той їсть і п'є символи в спомині недостойно. Вибране тіло Христа не може, з признанням Єгови, ділити свої почування і службу між царство Боже а організацію Сатани; воно мусить бути в єдності з Христом, яко цілий прісний хліб. “Бо пасха наша, Христос, заколена за нас. Тим же святкуймо не в старому квасі, ані в квасі злоби та лукавства, а в опрісноках чистоти і правди”. (1 Коринтян 5:7,8) Їсти квасний хліб під час пасхи приносило суд смерті. (2 Мойсея 12:19) Вірні ж, бачучи тіло Христове, розглядають себе і винищують нечистоту і всяке необрізання серця, і будуть оминати їсти й пити недостойно і сим стягнути суд на себе. – 1 Коринтян 11:28,29

31 Без сумніву на землі є одиниці, котрі стали по стороні Єгови, віруючи з пролиту кров Ісуса Христа, і котрі заявили свій замір чинити волю Божу, але котрі не відповіли на поклик до царства і котрі не є в лінії до царства. Се значить, що сі “не пють його крові” і не знають спільности Його терпіння і не є уподоблені до Його смерті.

Позаяк сі не є в єдності з Христом, то вони не можуть властиво обходити спомин через питт'є вина яко символ пролітої крові Ісуса Христа. З огляду на се, що все людство мусить у своїм часі кормитися заслугами Ісуса Христа, представленого через хліб, то чи не було б се на місці для тих, що вірують в Христа, але котрі не є в лінії до царства, брати участь в ломанню хліба в часі спомину і не брати вина? Писання мовчать на се питання, отже жадний чоловік не має права сказати, що такий напрям був би властивий. Протинно, Писання доказують, що символічний хліб і вино були ужиті в один і той самий час. Святе Писання не уповажнює відділювати одно від другого, так далеко, як се відноситься до спомину. Хліб був ломлений і спожитий і вино випите лише через вірних одинадцять учеників, котрі були в лінії до царства. Опісля хто властиво обходив спомин після слів апостола, той був в лінії до царства. З таких складається кляса невісти. Се невіста, що витає жениха і радується Його приходом, і з сією то невістою Ісус Христос п'є вино радости по Його приході до храму. Вірні члени останка, котрі ще знаходяться на землі, дальше показують Його смерть помимо того, що Жених прийшов, тому що вони знають, що вони мусять умерти із Ним і дістати життя безсмертності через участь Його воскресення. Ніхто інший не є в сій позиції. Многі інші можуть радуватися задля їх віри в зломане тіло й пролиту кров Ісуса Христа яко средство спасення, і можуть радуватися фактом, що царство прийшло і що визволення людей незадовго настане, і що ім'я Єгови буде вповні оправдане; але если вони не є в лінії до царства, то вони “не пють Його крові” і не можуть показати Його смерті і бути учасниками Його радости, котрої зазнають лише ті, що є з'єднані з Христом і Єговою. Сі однак хотя й радуються фактом, що царство прийшло, і що воно принесе благословенства, то вони можуть бути активними в проголошенню правди о царстві, тому що Ісус Христос сказав: “А Дух і невіста глаголють: Прийди! ... Хто жадний нехай прийде, а хто хоче, нехай приймає воду життя дармо”. (Одкриття 22:17) Прийшов час на проголошення імени Єгови й Його царства, і се є привилей усіх, що чують правду, підняти сю вість і голосити її іншим. Сі є названі як Єгонадаба кляса, отже се на місце заохочувати їх брати участь в проголошенню вістки царства. Однак се питання не відноситься до обходження пам'ятки.

“СПОВНИТЬСЯ В ЦАРСТВІ”

32 В 1933 році чотирнадцятий Нісан починається по заході сонця, в неділю 9-го квітня; отже сей спомин треба обходити вечером по шестій годині. Сього року, як ніколи перед тим, ся ока-

зія повинна бути оціненням “невимовного дару” Агнця Єгови, і подяки й хвали за правдивий “празник Єгови”. Вірний останок тепер знаходиться в храмі, котрого у видінню бачив Езекиїл, у котрім то храмі треба святкувати спомин великої позатипічної пасхи. (Езекиїла 45–21–24) Єгова оголосив своє велике і святе ім'я і не лише дав останкові глибше оцінення того ім'я в минувшій році, але також об'явив їм, що те пам'ятне ім'я спочиває на них, давши їм нове ім'я “свідки Єгови”. Агнець, що був колись заколений в позатипічній Єгипті, тепер є на горі Сион, в ново-народженім царстві. Він йде яко побідник, щоб побіджати, і оправдати ім'я Єгови. Свідки Єгови є почислені яко такі, що “йдуть за Агнцем де б Він не йшов”, і котрі мають Його Отця ім'я написане на їх чолах. (Одкриття 14:1–4) Як ізраїльтяни при спомині в Єгипті, так і тепер вони обходять спомин з виясненням ім'я Єгови в своїм умі й серці, і так вони святкують “празник Єгови”. Вони утікли в те ім'я як в сильну твердиню.

33 Позаяк жисмо в часі серйозного думання, бо знаходимося іще в Єгипті, в сатанськїм світі, хотя й не є частю його, і позаяк його “назира-тель”, князь Гог, є чинний в виконанню конспірації проти останка (Езекиїла 38:1–16), тому ми мусимо їсти Христа яко нашу пасху і мусимо “показати Його смерть”. Се також час незміримої радости. Царство Боже прийшло. Також Оправдатель–Цар прийшов до храму і є на празнику, так як Він був з дванадцятьома вірними апостолами тієї ночі, коли Він був зражений 33 року. Тепер їдження хліба може бути сповнене в царстві Божім. Тепер прийшов для Нього час, після Його обітниць, їсти й пити, і запросити членів свого тіла, включаючи і “ноги Його”, на царську учту. “Глаголю бо вам: Що більш не їстиму її, доки сповниться в царстві Божому. Глаголю бо вам: Що не питиму вже від плоду виноградного, доки царство Боже прийде”. – Луки 22:16,18

34 На столі Господньому є тепер много хліба. Він зміцняє серце, побільшує любов і посвяту до Єгови і Його царя. Найлучший овоч виноградини був захований аж до кінця земної подорожи церкви, і о, як воно веселить серце свідків Єгови! (Псальма 104:15) Отже як царство так і цар прийшли, разом з часом Його радости. Чаша спомину тепер не лише представляє напиток терпіння аж до смерті, але також напиток радости, втіхи і веселости, до котрої цар, котрий колись пролив свою кров, тепер увійшов і в котру Він запрошує своїх добрих і вірних слуг на землі увійти. (Маттея 25:21,23) Рівно ж і хліб не представляв лише зломлене тіло Ісуса, але також єдність, яка тепер існує між тими, що беруть часть в тім хлібі, і єдність всіх членів Хрис-

та із їх Головою тепер присутним в храмі. О, як вельми зміцняє серце ся єдність усіх, що беруть сей спомин достойно! Прийшов справді день визволення разом із вічним оправданням того пам'ятного імя ЄГОВА. “Радуйтеся, праведні, в

Господі і прославляйте святе ім'я Його”. “Співайте псалми Господеві, ви, Його побожні люди, і прославляйте святу пам'ять Його”. – Псалма 97:12; 30:4

ЙОГО ЛЮБА –БЛАГІСТЬ

“Як дорога благість твоя, о Боже, коли діти людські сховку шукають у тіні крил твоїх”. – Псалма 36:7

ЄГОВА дав пізнати свою благість своєму слугі і тепер той слуга чується безпечним і радується в надії. Бог не є задовжений ніякою ласкою жадному сотворінню; однак Він добровільно і несамолюбно зобов'язує себе угодою охороняти всіх тих, що люблять і служать Йому. Се, що Він несамолюбно обдаровує сотворіння своєю ласкою, називається Його любя благість. Єгова не має жадної користи із того, що Він покаже свою благість до сотворіння; отже всяку ласку Він дає із своєї доброти. Всевишній є навіть ласкавий до невдячних і злих сотворінь, однак самолюбні сотворіння відкидають Його благість і йдуть далі своєю мильною дорогою. (Лука 6: 35) Бог був ласкавий до Люцифера, поставивши його в чудовій позиції відвічальності над чоловіком в Едемі, але самолюбна захланність Люциферового серця допровадила його до безграничного лукавства. Многі інші сотворіння пішли дорогою Люцифера і тішаться своїми вчинками лукавства. Ті, що оцінили Божу благість, радуються в Господі і ходять в Його світлі.

2 Вподобалось Господу Богу дати своїм людям вирозуміння “чоловіка гріха”, і се отворило двері до много інших Писань, котрі не були зрозумілі до тепер. Постепенно Господь відкриває свої правди тим, що люблять Його, і се Він робить тоді, коли приходить час на вирозуміння тієї правди і коли Його люди найбільше потребують. Між іншими пророцтвами є псалми написані наперед для потіхи Божого останка на землі. Між тими псалмами, що відносяться до теперішнього часу, є трицять шеста псалма. Її не можна було оцінити ані навіть зрозуміти, аж поки Господь не показав своїм людям значіння “чоловіка гріха”. Ся псалма відкриває “злого слугу” в контрасті із “вірним і розумним слугою”. На обидва ці слуги Єгова звернув своє світло. Він вже не дозволить Сатані і його слугам робити роботу потайно і скрито, але рівночасно Він відкриває і дає спізнати свого “вірного слугу”.

3 Завважте, що титул трицять шестої псалми є: “Псалма слуги Єгови Давида”. Сі слова є значущі. Лише вісімнадцята псалма і ся мають подібний титул. Після перекладу Ротердама сей

титул звучить: “Через слугу Єгови–Давида”. Що відноситься до вісімнадцятої псалми, то кажуть, що та псалма була написана і співана в день, коли Єгова визволив Давида із рук його зорогів. Обидві ці псалми, вісімнадцята і трицять шеста, згадують про небезпеку помазанників Єгови і про знищення ворогів Божих. Позаяк Давидові досвідчення були прообразом на досвідчення Єгового слуги, останка, тому вирозуміння тридцять шестої псалми є покаромом на часі для вірних свідків Єгови, котрі тепер дають свідоцтво про Його ім'я в часі й серед грозячої небезпеки.

4 Давно тому Єгова через свого пророка написав: “Ось, слуга мій, що я за руку держу його”. (Ісаї 42:1) Се й не недавно значіння сього пророцтва стало ясним із ласки Господньої. Сей факт, що Бог обіцяв підтримати свого слугу, є безперечним доказом, що проти того слуги повстане сильно ворог і що треба буде ужити Божої сили, щоби охоронити того слугу. Єгова відкрив Сион, що становить Його організацію, котра породила Його слугу, і Він відкрив організацію Сатани, котра розпучливо старається знищити “вірного слугу” клясу. Се Господь робить тому, щоби люблячі Його не знаходилися з темряві. “Чоловік гріха” є знярядом в руках Сатани, котрий він уживе в хитрий спосіб, щоби доконати своєї цілі знищення сих вірних слуг Божих, але вірним Єгова ясно показує свій спосіб охоронення останка. Лише помазанники Єгови можуть тепер оцінити слова висказані Давидом: “Господь скеля моя, і избавленне моє; мій Бог, моє прибіжище, на него зловатиму. Він щит мій і ріг мого спасення, башта моя високая. Покличу Господа, котрому належить ся слава, і від ворогів моїх спасуся”. (Псалма 13:2,3) “Вірний слуга” кляса тепер носить ім'я, котре уста Єгови дали своєму слугі, а іменно, “свідки Єгови”. Колективно (всі разом) вони становлять видиму часть Єгової організації на землі, і вони розуміють се і тому з радости співають: “Ім'я Господнє–се кріпка тверджа; втече праведник у неї, і він безпечен”. – Приповісті 18:10

5 Останок тепер добре знає, що духова пожива, котру Єгова поставив на столі для них, є конеч-

на для їх існування і що вони мусять споживати сю поживу і бути послужними, йдучи дорогою, яку Господь визначив для них, щоби той слуга міг прийняти остаточне і повне признання від Єгови. По тій причині вірні вельми радуються задля теперішнього відкриття пророцтва, бо вони знають, що ці дорогоцінні річі приходять не від чоловіка, але від Бога Єгови через Його возлюбленого сина.

6 Є такі одиниці, що колись мали знання правди яка була на часі в той час, але котрі поставили себе в опозиції до теперішнього відкриваючогося пророцтва. Вони не можуть зрозуміти теперішньої правди тому, що вони противляться роботі Божій. Відступивши від теперішньої правди, ці лукаві одиниці упираються на теорії, що Бог відкрив усяку правду через одного чоловіка перед 1918 роком, і тому вони задовольються і живуть в незнанню теперішнього відкритого світла із храму Єгови. Тепер в сім найбільшим часі заколоту ті, що відмовилися поступати із світлом, можуть лише глядіти назад на те, що було відкрите перед їх клопотом. Вони не мають особливого провідника в часі найбільших трудностей і найбільшої потреби. Будучи непослушними до світла, вони сталися противниками помазаного слуги Єгови і тим самим проти Господа, навіть коли Ісус сказав: “Хто не зо мною, той проти мене; і хто не збирає зо мною, той розсипає”. – Маттея 12:30

7 Трицять шеста псалма відкриває значне порівняння між “чоловіком гріха” а “вірним слугою” Єгови, і також порівнює беззаконство одного із вірністю і праведністю другого. Сих правд не можна було оцінити аж прийшов час зрозуміти їх, що значить Божий назначений час відкрити їх. В першій часті тієї псалми знаходиться образ, котрий показує страшенно лукаве серце лукавих; середня часть псалми описує про доброту Єгови; а трета часть псалми є молитва до Єгови о дальшу охорону тих, що люблять Його, і щоби спасти їх від нападу ворога, щоби благість Єгови продовжалась дальше для вірних. При кінці псалми говориться про знищення ворога. Се є добре відомий факт, що Давид був пророком; і те, що він писав, було часто поза межами його власних досвідчень, і відноситься до обставин, через котрі “вірний і розумний слуга” Господень мусить переходити. Давид заявляє, що він писав так як Божий дух порушував його; отже звідси знаємо, що слова написані ним не були слова несовершенного чоловіка, але були диктовані духом Єгови. – 2 Самуїла 23:1,2

ЛУКАВІ

8 Завважте, що слова Псалми говорять з початку про лукавих. Коли хтось є просвітлений Господом і тоді відмовиться ходити в тім світлі

через ігнорування або відкинення його, тоді такий є назначений як лукавий. Сатана є головним беззаконником, і ті, що добровільно йдуть за Сатаною потім, коли вони пізнають Господа, сі стаються частью організації лукавого. Єгова дає свою благість сотворінню, і сим чином сотворіння стає просвітченим. Если сотворіння приймає сю благість у відповіднім стані серця, тоді воно ходить покійно і смиренно перед Господом і поступає з світлом. Коли ж хтось несеться високо, тоді його самолюбство росте, і се самолюбство спричиняє, що він ходить гордо перед Богом. І так сим чином він лучиться з Сатаною. Перший верш трицять шестої псалми, після звичайного перекладу, звучить: “Переступ беззаконника каже в серці його: Нема страху Божого перед очима його”. Сей переклад однак не відкриває дійсної точки під розвагою. Однак Ротердамів переклад сього тексту виявляє справу лучше. “Віщунство переступства мав беззаконник у серці своїм, нема страху Божого в очах його”. З сього можна завважати, що тут говориться про беззаконника, котрий жиє безправно.

ПРОРОЧНЯ

9 Пророчню можна властиво пояснити, як “розмову або вість, що приходить від невидимої сили, даючи відповідь на питання”. Се також відноситься до місця, де ту розмову або вість отримується. “Пророчню же построїв у внутрі будівлі на те, щоб там поставити скриню завіту Господнього. Сеся пророчня була двацять локот завдовжки, двацять локот завширшки й двацять локот заввишки, й обложив він її щирим золотом; так само обложив і кедрового жертівника. І обтяг Соломон храм із середини щирим золотом, і протягнув золотий ланцюх перед місцем пресвятим, і обтягнув (те місце) золотом”. (1 Царів 6:19–21, англ. переклад) В тім то місці священники отримували вість від Єгови. Розказуючи про користи жидів, Павло писав: “Вони мали користи на всякий спосіб: найперше бо, що їм були звірені словеса Божі”. Се було з між жидів, що Єгова вибирав усіх своїх пророків котрим Він давав свою вість. Сі дорогі вісти від Єгови тепер є потіхою для тих, що люблять і служать Богу Єгові. Отже пророцтво є та вість або мова, котра порушує й кермує діяльністю сотворіння.

10 Сатана є мімічний бог, отже він старається підробити те, що виглядає бути заміром Єгови. Се він робить для того, щоби ошукати і відвернути сотворіння від Сотворителя. Для тієї цілі він уживав і ще уживає злих духових сотворінь для доручування мови або вістей до тих, що бажають слухати його. Сатанські релігії практикували се всякого часу. Кажуть, що священник такої сатанської релігії отримує вість від невиди-

димой сили, котру він доручує іншим, і сим чинном священник приписує собі, що він має сполучність із богом. Однак ті священники не кажуть, що той, з котрим вони розмовляють, є Диявол або хтось з його невидимих помічників. Хотя й такими сатанськими релігійними практикуваннями занималися всі народи, то старинні греки занималися сим в більшій мірі чим інші народи. Греки клясували ворожбитство в сей спосіб: (1) Ворожбитство в свідомій формі, котре було згідно звичайних і наукових засад пояснення; (2) ворожбитство в захопленім, не-свідомім стані, котре виконує священник в часі захоплення богом і коли то в сім ошалілім стані він вивідає слова; і (3) ворожбитство через порозуміння з духовим світом, або інакше знаним яко злими духами. Все се, як ми знаємо, походить від Диявола і його злих помічників, що вони завели між людей, щоби принести зневагу на Бога Єгови і відвернути людей від властивого поклонення і служби Бога Єгови.

11 Як же тоді, після Ротердама, можна сказати: “Віщунство переступства мав беззаконник у серці своїм”? Мусимо пам’ятати, що кляса, про котру пише тут псалміст, була колись просвітчена правдою і духом Господнім. Псалміста бере під розвагу ту клясу як одиницю, котра тепер стала лукава, тому що вона відступила від правди і тепер поступає після своєї власної волі, яка зацарювала в її серці, інакше сказати, вона тепер стала самовільним сотворінням. Серце то є факультет сотворіння, котре порушує і диктує напрямом діяльності того сотворіння. “Бо які мисли його, такий і він”. (Приповісті 23:7, англ. переклад) “Лихий чоловік з лихого скарбу серця свого виносить лихе; бо з переповні серця промовляють уста його”. (Луки 6:45) Се є воля або постанова лукавого сотворіння, щоби виконати свої самолюбні заміри, і то без взгляду на Божий виражений закон; і тому воно властиво називається самовільною або беззаконною особою. Така одиниця є порушена ділати після своїх самолюбних бажань, а що такі бажання є беззаконні, отже про ню можна властиво сказати, що ворожбитство або порушаюча сила беззаконства знаходиться в його серці і котра порушує його до діяльності. Він признає лише свою власть, і робить що найбільше може, щоби доконати своїх цілей. Здається, що на сій підставі Павло писав про “чоловіка гріха”: “Засяде як Бог у храмі Божому, показуючи себе, що він єсть Бог”. Єгова говорить яко маючий власть так і самовільні лукаві одиниці промовляють з прибраним авторитетом. Про Льогоса є написано: “Льогос був “теос”; і лукаві також являються як “теос”, або яко бог промовляючи з авторитетом. Їх слова виходять з їх власної

самолюбної волі, отже пророчня беззаконня знаходиться у серці їх, і се, що кермує їх напрямом діланья. Се Писання здається каже, що лукавий знає, що ім’я Єгови значить, “Я буду тим, чим буду”, і тому він добровільно ставить себе в опозиції до Єгови, відмовляючись бути послухним до приказів Єгови, отже неначе каже про себе: “Я буду тим, чим буду”. Віщунство переступства знаходиться в його серці і се порушує його до діяльності. Він не має страху або боязни до Єгови. Маючи себе за дуже важних, вони йдуть після диктовання свого власного серця. Порушаюча сила в його власнім серці, що є переступством Божого закона, кермує напрямом його діланья.

12 Повисші слова псалміста не можна пристосувати до натурального упавшого людського сотворіння, котре упало з причини першого гріха. Сі слова з більшою силою можна пристосувати до одиниць, що колись були просвітчені. Лукавими є ті, що були просвітчені правдою до певного степеня, і тоді зневажили і відкинули правду. По цій причині самий Сатана є названий “лукавим”. Пізнавши Бога і Його заповіді, Сатана позволив своєму самолюбству затвердити своє серце помимо Божої милости. Так і річ мається із тими, що були просвітчені правдою Богом Єговою і котрі дозволили самолюбству кермувати ними. Се не благість Бога, що затверджує серця лукавих, але се самолюбство зі сторони сотворіння в виді світла Божої доброти, що затверджує серця сотворіння. Написано є, що любов се головна річ. Любов се звершений вираз несамолюбства, і тому самолюбство є протиставленням любови; і коли хто перебуває в самолюбстві і ходить в беззаконню, то се показує, що те сотворіння не посідає любови. Хто знайдеться з таким положенню, той не має “страху Божого в очах його”. В своїм листі до Римлян апостол Павло, описуючи деградацію сотворіння, наводить слова сієї псалми. Аргументи апостола Павла в першій і третій голові можна пристосувати загально до zdegradованих одиниць; але точне і властиве пристосовання тих же відноситься головню до тих, що були колись в ласці Єгови і котрі задля самолюбства не оцінили тієї ласки. “І, яко ж не вподобалось їм мати Бога в розумі, передав їх Бог ледачому уму, робити неподобне”. (Римлян 1:28) Дійсно вірити в слово Боже значить бути послухним заповідям Божим і не кермоватися своїми самолюбними бажаннями. Єгова провадить сотворіння, щоби воно признало Його, вповало на Нього і було послушне Йому, і хто так чинить, тому Бог дає свою ласку. (Приповісті 3;5,6) Отже слова трицять шестої псалми і також згадані слова апостола, ясно відносяться до “чоловіка гріха”.

13 Єгова має одну організацію, а не багато. Його організація се ціла єдність, що значить, що хто знаходиться в тій організації і остає там, той стоїть рам'я в рам'я з кожним одним членом тієї організації за справедливість і за славу ім'я Бога Єгови. Сі зрозуміють, що їх найбільший привилей є оправдувати Його ім'я. Се значить, що інструкції й приписи дані організацією Єгови повинні й будуть радісно виконані кожним членом тієї організації. Хто ж відмовляється сповняти інструкції Божі через Його організацію, і хто йде слідами своїх самолюбних бажань, такий є беззаконником; і хто буде вперто триматись такого напрямку, той зайде остаточно до "лукавого слуги" кляси. Такі то і перевертають правду Божу у брехню, і поклоняються й служать сотворінню більше чим Сотворителю, без ріжниць, чи те сотворіння є він самий чи хтось інший. (Римлян 1:25) Всі, що прийняли правду, підлягають менше більше сій спокусі, однак вони мають цілковите запевнення охорони в імені Бога Єгови. Се значить, що помазанники Божі, если будуть вірні, будуть всякого часу віддавати честь і признання за всяку правду і все будуть радісно співати на славу імени Єгови. Віддавати честь і славу сотворінню за отриману правду значить зневажати ім'я Єгови, і тим самим йти дорогою беззаконня. Ті, що перебувають в організації Єгови, будуть жити разом в повній гармонії, і всякого часу славитимуть імя Всевишнього.

САМО-ВАЖНІСТЬ

14 Після звичайного перекладу другий верш не є ясно переложений. Після Поправленої Версії, і після Ротердамового перекладу, то сей текст властиво переложений так: "Бо се (самолюбне віщунство переступства в його серці) лестить йому (в його власних очах), щодо відкриття його ненависного беззаконства". Ось так "чоловік гріха" або лукава кляса стала жертвою свого власного обманства. Він вірить у свою власну брехню. Про се правило апостол говорить так: "Лукаві ж люди ... зводячи та даючи себе зводити." (2 Тимотея 3:13) "Чоловік гріха" так сильно постановив ушкодити тих, що голосять вість царства, що він цілковито віддався сій роботі самолюбства. Тому каже псалміста: "Слова уст його беззаконне і зрада, він перестав обертати розум на добре діло. Про беззаконне промишляє він на постелі своїй, ступає на дорогу недобру; злом він не гидує". (Псалма 36:3.4) Напряму ділання сього "лукавого слуги" є кермування через віщунство переступу в його власнім серці. Він лежить на своїм ліжку і думає, в який би спосіб виконати свій замір і ушкодити "вірному слугу" Божого. Після Ротердама, четвятий верш звучить: "Він промишляє на своїм

ліжку, щоби спричинити зло; ступає на дорогу недобру; злом він не гидує". Лукавий ставить свої власні слова переступства замість виразних слів, "так говорить Господь Єгова". Він навіть важиться говорити, що Бог знищить тих, що вірно дають свідоцтво про ім'я Єгови. Тому "чоловік гріха" став смертельним ворогом організації Єгови.

СЛАВЛЯТЬ ЄГОВУ

15 Голошення правди і про лукавих не робиться в тій цілі, щоби виставити когось на сміх або наруги. Очевидно Єгова відкриває сі правди відносно лукавих своїм помазанникам і велить голосити сі правди, щоби вірні могли порівнати сю лукаву клясу із добротою Божою, і се Він робить для добра свого слуги. В гармонії з сим заключенням є написано: "Побачать се праведники і злякаються". (Псалма 52:6) Світло Боже відкриває лукавих і праведних, і "світло сиплеться на праведника". (Псалма 79:11) Правда відкриває вірним, що їх місце безпеки і охорони є лише в імені Єгови. "Праведний зрадується в Господі, і буде вповати на него, і будуть хвалитись всі праві серцем". (Псалма 64:10) "Зрадіє праведний, бачивши помсту; він скупає ноги свої в крові беззаконних". (Псалма 58:10) Для помазаного останка ім'я Єгови значить Його ціль відносно них. Єгова дав своє ім'я останкові, і вони радуються в Господі Богу.

16 Дальше псалміста представляє Божого останка тепер на землі, котрий підносить пісню в честь імени Всевишнього. Відвертаючи своє лице від чинителів беззаконня, вірний слуга тепер на землі роздумує над праведністю Єгови. Він співає про Божу благість, описуючи її, що вона безконечна мов просторі небеса; про вірність Єгови, що сягає поза хмари; про Його праведність, що подібна до великих гір, котрі стоять непорушимо і яко вічний пам'ятник Божого ім'я; і про Його велику справедливість незміримо мов море. Єгова є великим Творцем завіту, котрий Він вірно дотримує. В Його угоді є заключений чоловік і скот. Лукавий Сатана опоганив чоловіка і звіра і звернув їх на дорогу беззаконня. В часі потопу чоловік і скот був знищений задля сього беззаконня. Однак останок з людей і скоту спасся і перейшов через потоп, і Бог каже, що у своїм часі після Його угоди Він приведе назад послужних із людей і скоту до гармонії з собою і вони будуть жити в згоді разом на славу Творця. Ніяка опозиція ані лукавство не може перешкодити замірам Єгови. Його ім'я буде існувати по віки, і ті, що будуть шанувати Його ім'я, будуть жити. Тому слуга Божий, маючи сі великі правди в своїм серці, радісно співає: О Єгово! Справедливість твоя, як високі гори, думи твої, як глибінь велика;

ти, Єгово, спасеш людей і скотину”. – Верші 5, 6, Ротердам

СХОВОК

17 “Вірний останок” кляса бачить і оцінює сховок, котрий Єгова приготував для неї, і тому дальше радісно співає: “Як дорога благість твоя, о Боже, коли діти людські сховку шукають у тіні крил твоїх. Поживляться до сита достатками дому твого, і струями солодоців твоїх напоїш їх”. (Верші 7,8) Колись думали, що в повисшій тексті говориться про “велику громаду”. Однак сядумка не є поперта Писанням. У Писаннях знаходиться дуже мало потіхи для великої громади, бо все, що було написано, було написано для вірного останка. “Скільки бо перше написано, нам на науку написано, щоб через терпіння та утішення (з) писання мали надію”. (Римляни 15:4) Останок Божий тепер зібраний коло гори Всевишнього. Лукавий зібрав свої сили проти них, і тепер він вживає всякої хитрої і підступної річи щоби знищити вірних. Сі то вірні знаходять сховок в імені Єгови. “Велика громада” не знайде такого сховку. (Захарії 14:2) В Писаннях знаходиться много дорогих обітниць Єгови, що Він схоронить тих, що люблять Його і служать Йому. Із своєї доброти до вірних Всевишний привів останок до свого тайного місця цілковитої охорони. (Псалма 91: 1,2) Господь Ісус яко великий езекутор і представитель Єгови тепер у храмі своїм судить після волі Отця. Написано є: “Очі його дивляться, повійки його розглядають синів людських. Господь випробує праведного”. (Псалма 11:4,5) Суд розпочався від дому Божого, і сей то суд в храмі відділює лукавих від праведних і вірних. Вірних Господь провадить до місця безпечности.

18 Дім Божий згаданий псалмістом є царський дім, і багаті достатки того дому є лише для помазаних і вірних. Лише члени царського священства кормляться товстими стравами з Господнього стола. “І я завітую вам, як завітував мені Отець мій, царство, щоб їли й пили за столом моїм у царстві моєму, і сиділи на престолах, судячи дванадцять родів ізраїлевих”. (Луки 22: 29,30) Се й но вірним дано пити з жерела безконечного життя. (Ісаї 12:3) Помазані сини Божі тепер на землі носять ім’я Єгови. Вони утікли до сильної твердині, котрою є ім’я Єгови. Вони були приведені до місця безпеки і дано їм сховок під Його крильми. Вірний останок бачить і оцінює сі дорогі річи від коли Господь прийшов до храму Єгови. Вони безперестанно пють сю воду життя і радуються. (Гляди “Світло”, Книжка 2, сторінка 154, 255, англ. видання) Знаючи, що сі дорогі річи походять від Єгови і що Він з своєї доброти постарався о сі річи для тих, що люблять Його, тому той “вірний слуга” співає: “Бо в тебе жерело життя; в твоєму сяєві побачимо світ-

ло”. – Верш 9

19 Світло Єгови освічує Його храм, і воно також освічує тих, що є в Його храмі й веселить їх серця. Вірні тепер несуть свідоцтво про сей факт. Єгова відкрив їм розуміння пророцтва Одкриття і Езекиїла, тому що прийшов Його повний час на се. Єгова дає світло і вірні користаються з нього.

МОЛИТВА

20 Молитва се блаженний привилей яким тішаться помазані сини Божі. Вони знають, що жадна сила не може успішно упертись Єгові. Вірний останок бачить, що все, що вони мають, все чим вони тішаться, і вся їх надія мусить походити від Єгови і се вони отримують задля Його доброти до них. Вони бояться Бога і стараються угодити Йому і бути вічно в Його ласці. Отже останок молиться: “Продовжи ласку твою тим, що знають тебе, і справедливість твою над людьми правого серця”. (Верш 10) Се й но ті, що знають Єгову і є правого серця, моляться щиро і є певні що вони отримають ласкаву відповідь. Вони властиво приписують собі дальший вираз Божої благости, а іменно: “Єгова хоронить всіх, що люблять його”. – Псалма 145:20

НЕБЕЗПЕКА

21 Нема абсолютного і остаточного запевнення, що хто був привидений до храму Божого, то він може там безуслівно перебувати на віки. Тому що останок знаходиться іще на землі, ділає в людськiм організмі, підлягає невластивому впливові, тому знаходиться в небезпеці, яка є скрита в його дорозі. В одинадцятій верші їх молитви говориться про сю небезпеку, коли, псалміста каже: “Не дай згонити мене ногам високогордого, і рука безбожного нехай не прожене мене”. (Верш 11) Господь сказав: “Попереду погібелі йде гординя, а поперед упадку – надуте серце”. (Приповісті 16:18) Що може зробити когось гордим як не самолюбство? Думати про себе висше чим повинно думати, се гордість, і се спричиняє, що та одиниця поводить ся в гордий спосіб. Отже гордість, се овоч самолюбства і є протиставленням любови. Хто дійсно любить Єгову, той не може бути гордим. Се самолюбство, з котрого повстала гордість, що запровадила декого до “лукавого слуги” кляси. Господь Бог показує своїм вірним святим сих лукавих і те, що запровадило їх на мильну дорогу, для того, щоби вірні остерегалися подібного мильного напрямку. Бачучи се, вірні ходять покірно перед Богом і дальше моляться: “Не дай щоби мене поконила нога гордості”. (Ротердам) Згідно із сею щирою молитвою вірні також чуввають, ходячи по обрізанню (серця), вони відмовляються славити сотворіння і не думають про себе високо, але думають про себе як про

сотворіння Єгової благоді і віддають Йому всяку честь і славу.

22 “Лукавий слуга” кляса буде дальше уживати красні слова і облесну мову, щоби звести вірних до їх зборів і буде уживати хитрих способів, щоби відвернути вірних від Божої організації. Лукавий є хитрий ворог, а “чоловік гріха” є від лукавого; отже він є лукавим. Вони з погордою кажуть до вірних: “Ви займаєтесь продажею книжок. Чому вам не прийти до нас і потішитись разом із нами?” Хто зверне увагу на такі слова, той може відпасти від Бога й Його організації. Ось така небезпека є закрита на стежці останка; тому Господь через свого пророка дає останку таку молитву: “І рука безбожного нехай не прожене мене”. Всякого часу останок мусить пам’ятати сю правду, що Єгова охороняє лише тих, що люблять Його і котрі безнастанно показують свою любов до Нього. Се значить несамолюбне віддання Єгові й Його царству. Щоби остатися в сім щасливим стані, то останок мусить кормитися духовим покармом, котрий Єгова розклав перед ним у світлі свого слова. Вони мусять оціняти їх привилей бути синами Його організації і носити Його ім’я, і тому вони будуть пильно старатися сповняти Його приказа. День оправдання імени Єгови вже прийшов, і всі, що остануться вірними, будуть дальше радісно голосити про ім’я Єгови і сим чином будуть мати часть в оправданні Його імени. Бачучи потребу постійної ласки від Єгови, останок молиться із запевненням, що Бог буде дальше давати йому свою ласку, і рівночасно пам’ятає слова Ісуса, котрі відносяться до нинішнього часу: “Бо Отець любить вас і вислухає вашу молитву”. – Йоана 16:26,27

23 Вірним Єгова дає тепер до відома, що має незадовго настати: “Нім воно станеться, я звіщу вам”. (Ісаї 42:9) Між сими річами Єгова показує останкові яка буде судьба лукавих. В гармонії з сим Він велить “вірному слугі” клясі співати: “Там упали злочинники, вони провалились, і вже не зможуть встати”. (Псалма 36:12) Сі слова слуга повторяє з натиском на підставі слова Господнього. Він бачить, що безбожні цілковито упали не маючи способу ані сили встати знову. Се буде дальшим оправданням імени Єгови. Благоді Єгови є всегда для тих, що дійсно люблять і служать Йому. Царство прийшло. Всі сили збирають до остаточного рішення великого питання. Ворог тепер здається є сильний і дуже грізний. Вірний останок бачить небезпеку, однак маючи повне довіре в Єгову, він каже: “Ім’я Єгови – се кріпка тверджа; втече праведник у неї, і він безпечен”. Слава Єгові на віки!

ПИТАННЯ ДО СТУДІЇ

§ 1. Що значить благоді Єгови? Для кого Він зсилає свою благоді? Як вони приймають її?

§ 2. Для якої важної цілі Єгова відкрив “чоловіка гріха”?

§ 3. Яке є значіння титулу вісімнадцятої і тридцять шостої псалми? Кого представляв тут Давид? Чому знання сього факту є тепер важною річчю?

§ 4. Опиши позицію останка і його оцінення того ж, як се показано в Ісаї 42:1, Псалма 18:2,3; і Приповіді 18:10

§ 5. Опиши, чому останок вельми оціняє теперішні відкриваючіся пророцтва.

§ 6. Опиши позицію тих, що мали колись знання правди, але котрі спротивилися теперішньому відкриттю пророцтва.

§ 7. З чого складається 36 псалма? Чому її не можна було зрозуміти в минулім часі? Як ми можемо знати, що вона є пророцвом данного Єговою для останка?

§ 8. Яке є споріднення між просвітленням а відвічальністю? Поясни дещо про дві кляси, котрі були просвітчені Господом.

§ 9,10. На підставі Писання поясни вираз “пророчня”. Опиши, як Сатана старався підробити сей нарис Божественного заміру.

§ 11,12. Поясни вираз “Віщунство переступства мав беззаконник у серці своїм”. Поясни се Писання. Як говорить в листі до Римлян 1:28 про існування кляси, котра колись була просвітчена, але котра тепер стала беззаконною і становить “чоловіка гріха”?

§ 13. Поясни напрям взятий “вірним слугою”, котрий прийшов до цілковитої єдності.

§ 14. Опиши діяльність “віщунство переступства” в серці “чоловіка гріха”, як про се є сказано в Писанні і показано через діяльність тієї кляси.

§ 15. Поясни, який був замір Єгови, що Він відкрив своїм помазанникам провду відносно лукавого.

§ 16. Про який предмет говорить в 5 верші цієї псалми і кого псалміста там пророко описує? Поясни вираз: “Ти ...спасаєш людей і скотину”.

§ 17,18. Опиши обставини, задля котрих були написані слова в 7 верші. Що значить “достатки дому твого” і “струї солодоців твоїх”? Хто був приведений в ту охорону і привилей, про який тут описується? Як? На якій підставі можна дальше пробувати в сій ласці?

§ 19. Пристосуй верш 9.

§ 20. Що є молитва? Кому даний сей привилей? О що вони моляться після слів в 10 верші?

§ 21. Поясни, чи если хтось знаходиться в храмі Божім то вже не може вийти звідти. Опиши молитву вірних о схоронення, як її знаходимо в 11 верші.

§ 22. Опиши хитрий план “лукавого слуги” задля чого вірні моляться: “Рука безбожного нехай не прожене мене”. Який напрям згідний і сією молитвою повинен взяти останок? -

§ 23. Хто є “чинителі беззаконня” згадані в 12 верші? Пристосуй слова, які в сказані про них. Як річний текст приходить тут під розвагу?